

استانداردسازی پیش شرط ضروری اعتبارسنجی در ارتقاء کیفیت نظام آموزش عالی

دکتر علی اکبر امین بیدختی^۱

اکبر عیدی^۲

چکیده

اگر محور همه برنامه ریزی های توسعه را بهبود زندگی انسان و ایجاد جامعه مبتنی بر دانایی بدانیم - ضروری است که بپذیریم - تعلیم و تربیت و بویژه آموزش عالی نقش بسزایی در پیشبرد اهداف جامعه به سوی تحقق توسعه پایدار ایفا می نماید. با این حال، تغییرات شتابنده عصر حاضر، مسائل و چالش هایی را فراروی نظام آموزش عالی قرار داده که نه تنها منجر به کاهش دایره تاثیرگذاری آموزش عالی شده است بلکه عدم توجه مبسوط به آنها توانسته، زمینه آسیب پذیری و زوال اعتماد طیف های گوناگون افراد و سازمان های جامعه را نسبت به مراکز آموزش عالی به دنبال آورد. به زعم نگارندگان این

۱. استاد یار دانشکده علوم انسانی دانشگاه سمنان Aaminbeidokhti@semnan.ac.ir

۲. کارشناس ارشد مدیریت آموزشی Aeidi56@Yahoo.com

۱۱۲ راهکارهایی برای ارتقاء علوم انسانی در کشور

مقاله، حفظ و بهبود کیفیت یکی از این چالشهای محوری است که سرتاسر جغرافیای آموزش عالی را در نور دیده است. و رویارویی با آن نیاز به اتخاذ موضعی فراکنشی و کاربست راهبردهای بخردانه دقیق دارد. به همین منظور، به نظر می‌رسد استانداردسازی با توجه به مشکلات بالفعل و بالقوه و با راهنمایی فعالیت‌ها و نتایج آنها به منظور نیل به میزانی مطلوبی از نظم در یک زمینه خاص بتواند به عنوان پیش شرط اساسی الگوی اعتبارسنجی، زمینه بهبود و ارتقاء کیفیت را در نظام آموزش عالی فراهم آورد. اعتبارسنجی مکانیسمی است که با استفاده از آن وضعیت دانشگاه‌ها و مؤسسات آموزش عالی از نظر وضعیت آموزشی، پژوهشی و خدماتی، با زبانی کمی و کیفی مشخص می‌شود و بر اساس آن توصیه‌های اصلاحی به عمل می‌آید. در این الگو از ارزیابی درونی به منظور حفظ و بهبود کیفیت و از ارزیابی بیرونی به جهت تضمین کیفیت استفاده می‌شود. در این مقاله سعی بر آن است تا ضمن بررسی مفاهیم کیفیت و اعتبارسنجی، به کنکاش و تأکید بر استانداردسازی به عنوان پیش شرط لازم و ضروری جهت بهبود، ارتقا و تضمین کیفیت نظام آموزش عالی پرداخته شود.

کلیدواژگان: علوم انسانی، آموزش عالی، استانداردسازی، اعتبارسنجی، نظام آموزشی